hoto výměru býti předmětem exekuce. Z téhož důvodu jest tu nepřípustnou i exekuce podle §u 331 ex. ř., ježto se nejedná o exekuci na majetkové právo.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Navržená exekuce podle §u 325 ex. ř. zabavením a přikázáním k vybrání nároku povinného proti jeho právnímu zástupci na vydání vyhotovení výměru o povolení poznámky pořadí pro zamýšlenou zápůjčku 800.000 Kč směřuje, jak již ze samého návrhu vyplývalo a rekurent přiznává v dovolacím rekursu, k tomu, by bylo povinnému zabráněno zatížiti zamýšlenou zápůjčkou nemovitosti v poznamenaném pořadí. Podle toho nejde o exekuci k vydobytí vymáhané peněžité pohledávky zpeněžením nároku povinného pokud se týče zpeněžením oné listiny, nejde tudíž o exekuci podle §u 325 ex. ř. a byl-li návrh na exekuci zamítnut, stalo se tak již z tohoto důvodu právem. Rekurent oklikou domáhá se vydání listiny, ale exekuční titul na toto plnění nezní. Podle §u 7 ex. ř. nelze v takovém případě exekuci povoliti. Rekursní soud zamítl návrh na exekuci proto, že listina, o kterou jde, není, jak zákon při nároku na vydání věci vyhledává, zpeněžitelna. I v tom jest rekursnímu soudu přisvědčiti a to proto, že v poznamenaném pořadí nelze vložiti než zástavní právo smluvní (srov. judikát ze dne 11. prosince 1923 pres. 1504/23 sb. n. s. čís. 3266).

Čís. 5909.

Platnosti zápůjčky, již sjednala jako dlužnice (obecní) spořitelna v Čechách, není na závadu, že dluhopis byl podepsán pouze dvěma členy ředitelství, ač stanovy předpisovaly podpis tří členů, pak-li dluhopisy nebyly jediným důkazem o poskytnutí a přijetí zápůjček. Není závady, by zápůjčky (válečné půjčky) nebyly odhlasovány spořitelním výborem písemně, pak-li toho stanovy nezakazují. Zásad o závazcích obcí nelze použiti na obecní spořitelny.

Vzhledem k stanovám spořitelny vyhražena jsou výboru spořitelny usnesení všeobecné povahy o použití vkladů a vlastního jmění, kdežto jednotlivé obchody příslušejí ředitelstvu.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1926, Rv I 1680/25).

Žalobě eráru (bankovního úřadu ministerstva financí) proti (obecní) spořitelně v Ž. v Čechách o zaplacení zápůjček na lombard válečných půjček bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Ze všech dřívějších obran proti žalobnímu nároku drží dovolání, opřené o dovolací důvod čís. 4 §u 503 c. ř. s., již jenom jednu, totiž že z dvanácti zažalovaných dlužních úpisů jsou čtyři úpisy, znějící úhrnem

na 937.000 Kč, podepsány proti předpisu §u 12 pravidel o likvidaci žalované spořitelny místo třemi jenom dvěma členy ředitelství, a navrhuje, by byla žaloba ohledně zápůjček, doložených těmito čtyřmi úpisy, zamítnuta. Dovolání by bylo odůvodněno, kdyby zažalované zápůjčky byly scripturními obligacemi, kdyby totiž jejich platnost byla vázána na písemní smlouvu. K platnosti zápůjčky vyžaduje se však podle § 983 obč. zák. pouze vyplacení a přijetí peněz proti pozdějšímu vrácení, nikoli také vydání dlužního listu, dlužní úpis jest podle § 1001 obč. zák. jenom důkazem o zápůjčce. Vady dlužního úpisu seslabují, po případě zrušují jeho průvodní moc, nečiní však samy o sobě smlouvu o zápůjčku neplatnou. Nedostatek třetího podpisu na dlužních úpisech byl by důvodem k zamítnutí žaloby jenom tehdy, kdyby úpisy byly jediným důkazem o poskytnutí a přijetí zápůjček. Ale sama žalovaná spořitelna přiznává, že zápůjčky, doložené vadnými dluhopisy, byly buď přímo jí neb pro ni k rukám zmocněných bank skutečně poskytnuty a vyplaceny, a neprávem namítala, že nebyly povolanými orgány spořitelny totiž výborem a ředitelstvím schváleny. Bylo zjištěno, že jak úpis tak lombardování čtvrté a páté válečné půjčky dlužní úpisy z 11. května 1916 a 12. listopadu 1918 byly písemně odhlasovány spořitelním výborem, třetí a sedmé válečné půjčky (dlužní úpisy z 18. října 1915 a 15. listopadu 1918) pak ředitelstvím. Písemné hlasování a usnášení se obou těchto spořitelních orgánů není stanovami zakázáno, a nelze nahlédnouti, proč by takový písemní projev jejich vůle neměl spořitelnu právě tak zavazovati, jako ústně odhlasované usnesení, zvláště když podle § 863 obč. zák. k platnému propevu vůle stačí každé jednání, které při uvážení všech okolností nezavdává rozumného důvodu k pochybnostem. Mylně dovolává se žalovaná strana zdejšího plenárního rozhodnutí z 4. listopadu 1924, č. 4321 sb. n. s., neboť toto rozhodnutí týká se závazků obcí, o nichž platí zvláštní předpisy §u 867 obč. zák. a obecních zřízení, jichž nelze rozšiřovati na obecní spořitelny. V § 44 stanov žalované spořitelny váže se sice platnost jednotlivých usnesení výboru i ředitelstva na pozvání všech členů ke schůzi a na přítomnost určitého počtu členů, že by však při písemném hlasování byli bývali někteří členové pominuti, nebylo žalovanou stranou tvrzeno, a z předložených hlasovacích oběžníků to neplyne. Z § 42 stanov nelze dále dovoditi, že by usnesení o každém jednotlivém lombardu cenných papírů bylo vyhraženo výboru, ve spojení s § 45, podle něhož se výbor má scházeti jednou za čtvrt roku, dlužno jej vyložiti tak, že výboru byla jím vyhražena usnesení všeobecné povahy o použití vkladu a vlastního jmění, kdežto jednotlivé obchody přísluší podle § 40 stanov ředitelstvu. Ostatně schválil výbor v sezeních z 27. srpna 1918, 30. března 1920, 11. prosince 1920 a 2. listopadu 1921 bilanci spořitelny za leta 1917, 1918, 1919 a 1920 jakož i doprovody k nim, v nichž byla o zažalovaných lombardních zápůjčkách podána zvláštní zpráva, čímž byl případný nedostatek jeho přivolení odstraněn. Že spořitelní stanovy, třebas vyhovují předpisům spořitelního regulativu a byly schváleny politickým úřadem, nemají moci zákona, netřeba podrobněji doličovati. Jednotliví členové ředitelstva směli sice zavazovati spořitelnu jenom v jejich mezích, ale

při zjištěném souhlasu výboru a ředitelstva spořitelny nebyl nedostatek třetího podpisu na dlužních úpisech platnosti zápůjček na újmu.

Čís. 5910.

Jmenování zřízenců podúředníky.

K nároku, odvozovanému z §u 1 zákona ze dne 24. března 1920, čís. 221 sb. z. a n., nestačí t. zv. služba započítatelná, nýbrž se požaduje, by doba dvanácti let byla vyplněna skutečným výkonem definitivní služby zřízenecké.

Takto kvalifikovaná služební doba nemůže býti nahražena dobou ztrávenou v Československých legiích.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1926, Rv I 126/26.)

Žalobce byl legionářem na Rusi v době od 10. srpna 1916 do 1. srpna 1920 a, byv propuštěn z vojska, nastoupil službu u dráhy jako definitivní zřízenec. Žaloba, jíž se domáhal na železničním eráru jmenování podúředníkem a zařazení do platových stupnic podúřednických, byla procesním soudem prvé stolice zamítnuta. Důvody: Rozhodnouti jest pouze otázku, zda doba, již žalobce ztrávil v legiích, započítatelná dobou 12 let a 3 měsíců, je službou efektivní ve smyslu zákona ze dne 24. března 1920 čís. 221 sb. z. a n. čili nic. Soud otázku tu zodpovídá záporně, uváživ toto: § 1 zákona ze 24. července 1919 čís. 462 sb. z. a n. (t. zv. zákon legionářský) praví: Služba ztrávená v čsl. legiích počítá se všem legionářům trojnásobně do služby i výslužby. Nařízení vládní ze dne 4. března 1920 čís. 151 sb. z. a n. stanoví: Čl. I. Služba ztrávená v čsl. legiích počítá se všem legionářům bez rozdílu, ku které kategorii státních zaměstnanců náleží, trojnásobně do služební doby dle §u 37 služ. pragm. rozhodné pro určení služebního pořadí v příslušné hodnostní třídě, jmenováním nabyté, dále do postupu do vyšších stupňů platových i do postupu časového, konečně pro dosažení starobních přídavků a pro odůvodnění na pensi, jakož i pro vyměření požitků pensijních. Pro ty legionáře, kteří byli přijati do služby státní mezi 7. až 31. srpnem 1919, započítá se s účinností dnem nastoupení služby legionářské doba dle postupových předpisů v té době platných. Čl. III. písm. b) praví: pro legionáře, kteří byli nebo budou přijati od 1. září 1919, započítá se s účinností dnem nastoupení služby veškerá legionářská doba dle zákona ze dne 7. října 1919, čís. 541 sb. z. a n. a dle norem na základě tohoto zákona vydaných. Zákon ten tedy , jakož i prováděcí nařízení přesně a jasně stanoví práva legionářů. Zákon ze dne 23. července 1919 čís. 456 sb. z. a n., jímž mění se ustanovení §u 1 nař. veškerého ministerstva ze dne 22. listopadu 1908, čís. 234 ř. zák. o zařazení sluhů při jmenování podúředníky praví v § 1: Jsou-li sluhové jmenováni podúředníky, zařadí se do stejného stupně služného podúřednické stupnice, v němž byli jako sluhové. Služební doba, ztrávená v dosavádním stupni služného sluhovské stupnice započte se jim pro postup do vyšších stupňů platových stupnice podúřednické. Zákon ze dne 7. října 1919 čís. 541 sb. z. a n. upravuje poměry